

Linda van Rijn

Vive La France

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Jij nog een croissant?’ Esther de Koning keek haar man Rob aan terwijl ze opstond van de ontbijttafel. Hij was verdiept in de krant en reageerde niet. Daarom richtte Esther haar blik op Isa, haar dochter. ‘Jij?’

Isa schudde haar hoofd.

‘Ja, graag,’ antwoordde Rob toch nog. Zonder zijn blik los te maken van het artikel dat hij aan het lezen was, tastte hij naar zijn koffiekopje, dat hij bijna omstootte.

Fronsend liep Esther naar het buffet in de hoek van de kleine ontbijtzaal. Voor zover ze wist sprak Rob niet meer dan een paar woorden Frans, maar een artikel in *Le Monde* over de financiële stand van zaken in Frankrijk, kon hij blijkbaar probleemloos volgen.

Ze pakte een bordje en legde er twee croissants op, samen met twee kuipjes aardbeienjam. Naast de mand met croissants stond er een mandje met wat pistoletjes en een bord met een paar plakken kaas en vleeswaren. Het was een typisch Frans ontbijt in een typisch Frans hotelletje in de buurt van Châteauroux. Eenvoudig, maar kwalitatief goed. Niet voor niks was dit al haar derde croissant, terwijl ze

in Nederland 's ochtends met moeite een bakje yoghurt weg kreeg.

‘Alsjeblieft.’

Rob knikte haar toe toen ze de croissant op zijn bord legde. Hij had het artikel blijkbaar uit – of hij had het opgegeven – en richtte zijn aandacht nu op Isa. Die ging na de zomervakantie naar de brugklas en zou daar voor het eerst Frans krijgen. Rob was alvast begonnen de basis met haar te oefenen.

‘Bon-jour,’ zei hij langzaam en met twee duidelijke lettergrepen.

‘Pap.’ Isa rolde met haar ogen. ‘Dat weet ik al jaren, hoor.’

Esther ging weer zitten en legde ook een croissant op haar eigen bord. ‘Je zei al ‘bonjour’ toen je zo klein was en we naar de campingwinkel gingen.’ Ze hield haar hand een meter boven de grond om aan te geven dat Isa nog maar een peutertje was geweest. ‘Iedereen smolt als je binnenkwam.’

Terwijl ze haar croissant met boter en jam besmeerde, dacht ze met enige weemoed terug aan de jaren dat ze als jong gezin op vakantie waren gegaan. Het was compleet anders geweest dan nu.

Hun stationcar tot de nok toe volgestouwd met zaken als een campingbedje, een kinderstoel, speelgoed, eten en luiers. Ieder jaar kwam Esther weer tot de conclusie dat ze die laatste twee ook gewoon in Frankrijk kon kopen, maar toch durfde ze het dan het jaar erna niet aan om daarop te vertrouwen. Stel dat Isa de Franse flesvoeding of pap niet verdroeg of uitslag kreeg van de luiers? Rob had altijd met een zekere vermoeidheid aangezien dat ze al die kilo's bagage versleepte, maar gelukkig had hij nooit geprobeerd haar op andere gedachten te brengen. Dat zou ook niet zijn gelukt.

Esther nam een hap van haar croissant. Ze keek naar haar dochter, die met haar vingers de kruimels van haar *pain au chocolat* van haar bord at. Inmiddels was Isa twaalf en had Esther andere zorgen waar het haar dochter en de jaarlijkse zomervakantie betrof. Als ze niet uitkeken, zou Isa zich drie weken lang stierlijk vervelen, wat niet leuk was voor haar en al helemaal niet voor de sfeer. Daarom was het van het grootste belang dat ze een camping uitzochten waar andere Nederlanders verbleven en waar een zekere vorm van vermaak werd geboden. Volgens Isa betekende dat dat er op z'n minst een disco, waterpretpark en anima-

tieteam moesten zijn, Esther en Rob waren van mening dat een veldje met een pingpongtafel ook al behoorlijk in de richting kwam. De camping in de Dordogne die ze nu op het oog hadden, zat ergens in het midden. Ze hadden niet gereserveerd. Ervaring leerde dat er – ook in het hoogseizoen – vaak wel plek was, en anders hadden ze een lijstje met reservecampings in de buurt, die er op internet ook goed uitzagen. Esther hield niet van reserveren. Juist de vrijheid om je boeltje te pakken en weg te trekken als de camping of het weer tegenviel of als je simpelweg zin had in iets anders, maakte dat ze zo genoot van kamperen. Hoewel die vrijheid in feite beperkt was, want het opzetten van de tent kostte zo veel tijd dat ze het nooit voor minder dan vier of vijf dagen deden. Dat was ook de reden dat ze op doorreis in een hotel overnachtten.

‘Zullen we gaan?’ onderbrak Isa haar gedachten.

Esther wilde antwoord geven, maar Rob was haar voor. Hij schonk zichzelf koffie bij uit de rvskleurige kan die de serveerster op hun tafeltje had gezet. ‘Ik ben nog niet klaar met ontbijten.’

‘Mag ik vast naar de kamer?’

Esther knikte en gaf haar dochter de sleutel. Daarna schonk ze zichzelf ook nog koffie in. Ze had vannacht niet al te best geslapen op het te kleine, krakende hotelbed en een extra shot cafeïne kon geen kwaad. Ze hoefden vandaag gelukkig niet meer zo ver en waarschijnlijk zou Rob het hele stuk rijden, maar als ze in slaap viel in de auto werd ze gegarandeerd wakker met enorme hoofdpijn.

‘Tot zo.’ De vloer kraakte een beetje toen Isa de kleine ontbijtzaal verliet. Esther keek haar dochter na. Het was maar goed dat ze vandaag naar de camping gingen, de verveling straalde ervan af bij Isa. Toen ze jonger was, had Isa op dit soort momenten vaak gevraagd waarom ze geen broertje of zusje had, zoals andere kinderen. Esther had daar eigenlijk geen duidelijk antwoord op. Dat Isa enig kind was gebleven, was een min of meer bewuste keuze. Los van elkaar hadden Esther en Rob op bepaalde momenten wel de wens voor een tweede kind gehad. Maar altijd als de een het wilde, zag de ander het net even niet zitten, vaak door allerlei praktische bezwaren als de kosten van de kinderopvang of de drukte die een tweede kind met zich meebracht. Dan ebde de wens weer weg, tot die een tijdje later weer bij een van

hen de kop opstak. Een hele periode lang was Esther losjes met anticonceptie omgesprongen, omdat ze hadden besloten ‘wel te zien wat er gebeurde.’ Achteraf begreep ze zelf niet wat ze toen hadden gedacht, of gehoopt. Inmiddels had ze geconcludeerd dat hun wens blijkbaar nooit sterk genoeg was geweest, anders hadden ze de pil wel met veel gevoel voor symboliek door het toilet gespoeld, net als toen ze graag een eerste kind wilden. Dat was trouwens helemaal niet gelukt, want die strip bleef de hele tijd drijven. Uiteindelijk had Rob hem met de hand weer uit de pot gevist en hadden ze hem in de prullenbak gegooid. Dat verhaal diste Rob nog steeds weleens op, omdat het op dat moment zo geestig was geweest. Op zulke momenten begon Isa te kreunen en sommeerde hem zijn mond te houden, omdat geen enkel kind – en zeker een meisje van twaalf niet – ook maar iets te maken wilde hebben met de wetenschap dat er een moment was geweest waarop zijn of haar ouders hem of haar hadden verwekt. Gelukkig was Rob niet zo’n vader die er dan nog een schepje bovenop deed, in een poging extra lollig te zijn.

Esther keek naar haar man, die zonder zijn blik van de krant los te maken aan het lipje

van het jamkuipje pulkte. Toen het uiteindelijk openscheurde, belandde de jam op zijn vingers. Hij vloekte binnensmonds en veegde de zoetheid eraf met een stukje van de croissant. Daarna keek hij op naar Esther.

‘Wat is er?’ vroeg hij, toen hij merkte dat ze naar hem had zitten kijken.

‘Niks.’ Esther nam de laatste hap van haar eigen croissant en spoelde die weg met een slok koffie. Ze stond op. ‘Ik ga ook vast naar de kamer. Kom je zo?’

Rob humde wat. Esther draaide zich om en liep naar de lobby. Die was helemaal met hout betimmerd, wat het hotel naast een gezellige ook een gedateerde uitstraling gaf. Dat paste bij de kamers, die waarschijnlijk al een jaar of twintig niet meer waren veranderd. Maar zo shabby als de kamers waren, zo fantastisch was het eten. Gisteravond hadden ze in het restaurant van het hotel gegeten – dat uit slechts vijf tafels bestond – en Esther kon zich niet herinneren ooit zo lekker te hebben gegeten voor zo’n laag bedrag. In Nederland zou dit alleen op sterrenniveau kunnen en dan was je meteen de hoofdprijs kwijt. Dat was een van de redenen dat ze zo dol was op Frankrijk. Bij alleen

al de herinnering aan de kaaswagen liep het water haar alweer in de mond.

Ze ging hun kamer binnen. In de badkamer hoorde ze Isa rommelen. Haar dochter stond voor de spiegel en kamde haar haar. De laatste tijd deed ze dat zo ongeveer tien keer per dag. Het viel Esther op dat Isa niet meer de deur uitging zonder dat ze minstens een kwartier aan haar uiterlijk had besteed. Ze vermoedde dat hun buurjongen Philip daar alles mee te maken had.

Esther had Isa er niet naar gevraagd. Ze herinnerde zich nog precies hoe ongemakkelijk ze zich altijd had gevoeld als haar moeder vroeger informeerde of ze misschien verliefd was. En daarnaar informeerde haar moeder nogal eens, met een hele serie aan vragen, suggestieve opmerkingen en – en dat vond Esther als tiener het ergste – ongevraagde adviezen. De vragen waren trouwens niet geheel onterecht, want Esther was altijd wel verliefd, maar daarvan wilde ze haar ouders geen deelgenoot maken, zoals geen enkele puber dat wil. En ook later was ze niet erg mededeelzaam geweest over haar liefdesleven. Toen ze op haar drieëntwintigste verking met Rob had gekregen, had ze nog zeker een halfjaar volgehouden dat hij slechts

een vriend was. Een vriend over wie ze het wel erg vaak had en die bovendien nogal wat tijd bij haar doorbracht, maar wel een vriend. Op een gegeven moment was haar moeder gelukkig opgehouden te informeren hoe het precies zat tussen hen en had haar vader besloten dat Rob waarschijnlijk homo was. Dat was zo ongeveer het moment dat Esther hun had verteld dat Rob en zij een relatie hadden.

‘Wat is er?’ Via de spiegel keek Isa haar aan. Esther realiseerde zich dat ze had staan staren.

‘Niks,’ zei ze. ‘Ik moet mijn tanden nog poetsen.’

Isa zette een stap opzij en rommelde in haar toiletta. Esther pakte haar tandenborstel, terwijl ze onopvallend naar haar dochter keek. De eerste jaren, en zeker als baby, was Isa het evenbeeld van Rob geweest. Daarna had ze een periode gehad dat ze eigenlijk op geen van beiden leek en inmiddels was ze met haar steile, bruine haar en reebruine ogen een kopie van Esther. Alleen haar lange, slanke figuur had ze duidelijk van Rob. Esther was jaloers dat zij alles konden eten wat los en vast zat en toch geen grammetje aankwamen. Zelf moest ze altijd opletten. Na het copieuze maal van gisteravond was ze voor haar gevoel minstens een